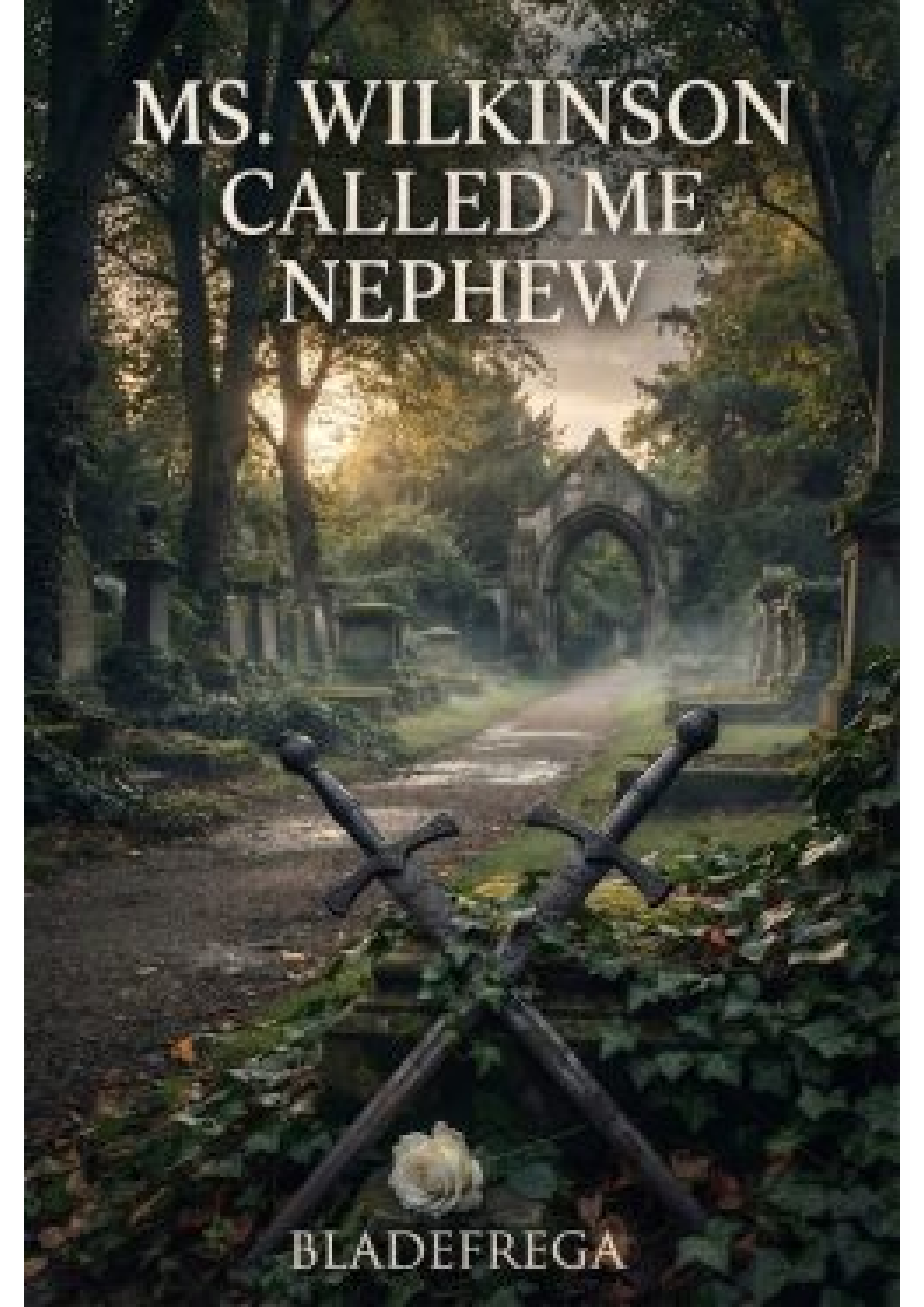

The background of the cover is a misty, atmospheric scene of a stone archway in a forest. The archway is made of dark stone and is partially obscured by mist and trees. The forest is dense with tall, thin trees and thick foliage. The ground is covered in fallen leaves and moss. In the foreground, two crossed swords are visible, their hilts and blades resting on the ground. The swords are dark and appear to be made of metal. The overall mood is mysterious and somber.

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

MEVROUW WILKINSON NOEMDE MIJ NEEF

Het is een warme zondag, 23 augustus 2026, net als vele andere.

Een snelle lunch is geen concessie maar een ritueel. Een korte middagrust is een uitzondering, alleen toegestaan om de ongewoon hoge ochtendlijke dopamineproductie weer normaal te laten worden na een onverwachte gebeurtenis: vandaag plaatste Bing een van mijn pagina's op de eerste positie op het web voor een zoekopdracht die verband houdt met mijn moeder, Gillette.

Vanaf de tweede plaats kijkt mijn grootvader toe, en glimlacht.

Hij lijkt niet boos.

Vandaag ontdekte ik ook dat King Camp Gillette deze wereld verliet op 9 juli 1932.

Op het moment dat ik de datum las, sprong ik bijna van mijn stoel.

Mijn eigen project, gillettenarrative.com, werd geboren op 9 juni 2026.

Vierennegentig jaar na zijn dood.

En, volgens de afspraken die ik met mezelf heb gemaakt, drieëndertig jaar voor mijn eigen geplande vertrek in 2058.

Wanneer data beginnen samen te vallen, wanneer ze met onverwachte precisie in elkaar beginnen te passen, is men geneigd te geloven dat er misschien nog een ander algoritme aan het werk is, een waarvan de verschijningsvorm weinig lijkt op datgene waaraan we gewend zijn geraakt.

Zoals altijd op zulke momenten word ik vergezeld door Engelstalige jazz.

Het is de enige muziek die mijn geest nog van nature ontvangt, nu de gitaren en mandolines van mijn familie zijn verstomd door de gewone wetten der natuur.

Dan open ik mijn e-mail.

Een scherpe klap treft me recht in het hart.

Samantha schrijft uit Londen.

Ze is de kleindochter van mevrouw Wilkinson.

Mijn tante Maggie.

De dame van de gekruiste zwaarden.

De vrouw die, niet lang geleden en voor het oog van haar hele familie, mij neef noemde.

Haar bericht is eenvoudig.

Mevrouw Maggie Wilkinson is overleden.

Op haar eigen verzoek, omdat ze me goed genoeg kende om mijn reactie te voorzien, werd het nieuws pas overgebracht nadat de begrafenis had plaatsgevonden.

Wij zijn Engels.

Een traan vindt zijn weg. De dood is nooit iets moois.

Het is gewoon iets waar je nooit helemaal op voorbereid bent.

Van alle vrouwen die ik in mijn leven heb ontmoet, besloeg deze aangenomen tante slechts een kort hoofdstuk.

Toch was haar rol essentieel.

Zij hielp me begrijpen dat aristocratie niet uitsluitend te vinden is in titels, wapenschilden, of geërfde privileges.

Ze bestaat in manieren.

Ze bestaat in gedrag.

Ze bestaat in die kwaliteit die Engelstaligen vaak aplomb noemen.

Er is een eenvoudiger woord ervoor.

Klasse.

Ik schrijf deze brief aan haar.

Voor haar familie.

Voor mezelf.

Voor elke lezer die hier op een dag terecht mag komen.

En ik begin met één zin die ik uit het hoofd heb onthouden:

Wij zijn wie we zijn dankzij de mensen die we tegenkomen, en niemand kan ons dat afnemen. De medische literatuur misbruikt vaak een gezag dat gretig wordt toegekend door patiënten die behoefte hebben aan zekerheid.

Ze vertelt ons vaak wat uitkomt.

Minder vaak wat belangrijk is.

Men zegt dat kinderen tussen hun geboorte en hun vijfde levensjaar geen herinneringen bezitten.

Dat ze deze niet kunnen vasthouden omdat de nodige cognitieve structuren nog niet zijn ontwikkeld.

Volgens die theorie zou ieder van ons vijf jaar duisternis met zich mee moeten dragen.

Toch herinner ik me de klappen van mijn moeder.

Ik herinner me de klappen van mijn kleuterjuffen.

De cijfers herinner ik me niet.

Ze begonnen even en eindigden nooit oneven.

De klappen die we als volwassenen krijgen, werken op vrijwel dezelfde manier.

Niemand telt ze.

Het geheugen archiveert ze niet als statistieken.

Het legt ze stilletjes neer in de ziel.

En jaren later haalt het ze er weer uit, als geschrift.

Vaarwel, tante Maggie. Moge je welkom zijn waar je reis nu ook voortduurt.

De zwaarden blijven gekruist tot de dag dat jij eronder doorgaat.

Vaarwel.

Je neef.

Nando de Schrijver